

Η ΑΥΓΗ

Δύο αντίθετοι κόσμοι

» Ο Σαμαράς στο Στρασβούργο προχώρησε σε λεονταρισμούς εναντίον των «φανατικών λαϊκιστών που θέλουν να εμποδίσουν τις μεταρρυθμίσεις» και ισχυρίστηκε πως «η πρόοδος περνάει μέσα και από τις αποκρατικοποιήσεις». Ήταν εμφανές ότι ο Σαμαράς μιλούσε υπό την πίεση της πρόσφατης εκλογικής ήττας του, καθώς και υπό τον φόβο των κοινωνικών αντιδράσεων, που αγκαλιάζουν και τμήματα της εκλογικής επιρροής του, κατά της εκποίησης της ΔΕΗ - και όχι μόνο.

Βέβαια δεν έκανε τον κόπο να εξηγήσει σε τι έγκειται η «πρόοδος», καθώς ο τρόπος διάλυσης του δημόσιου δικτύου ενέργειας παραπέμπει σε αποικιοκρατία και όχι στην Ευρώπη. Ο Σαμαράς ταυτίζει την «πρόοδο» με τις αντικοινωνικές μεταρρυθμίσεις.

Με πρωτοφανή αναχρονισμό επιμένει να είναι θιασώτης του θατσερισμού - ρηγκανισμού, που πυροδότησαν την παγκόσμια οικονομική κρίση. Άλλωστε ο απολογισμός του πρώτου κύκλου του ιδιωτικοποιήσεων, που έγιναν την εποχή της «βιαιότητας της Ελλάδας», είναι αρνητικός. Αυξήθηκε η ανεργία, διαλύθηκε η παραγωγική δραστηριότητα, δεν έγιναν σοβαρές στρατηγικές επενδύσεις, ενώ η πολιτική κάστα και οι περιβόητοι «επιχειρηματίες - εθνικοί πρωταθλητές» βούλιαξαν στη διαφθορά. Το μοντέλο που επικαλείται ο Σαμαράς αρχίζει να αναθεωρείται διεθνώς από κυβερνήσεις υπεράνω υποψίας για «φανατικό λαϊκισμό».

Τον πρωθυπουργό πλαισιώνει η χορωδία της κυβερνητικής προπαγάνδας, που τραγουδάει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ υποκινεί τις κινητοποιήσεις στη ΔΕΗ. Και η σκηνοθετημένη έξαρση κατά της «βίας», που εξ ορισμού συνίσταται στην απεργία, καθώς και κατά του «ανεύθυνου ΣΥΡΙΖΑ», συμπληρώνεται με εκτετα-

μένα «ρεπορτάζ» για «βία στο ΕΜΠ», ακόμη και σε καφετέρια στη Θεσσαλονίκη!

Η επιδίωξη είναι σαφής. Σε μια περίοδο που η κυβέρνηση έχει πάρει την κατιούσα, τα μνημονιακά παπαγαλάκια της κάνουν τεχνητή αναπνοή προκειμένου να προλάβει να εκτελέσει τα συμβόλαια που έχει υπογράψει έναντι των πιστωτών και της εγχώριας διαπλοκής.

Στον αντίποδα αυτής της αυταρχικής και ακραία λαϊκιστικής πολιτικής, που επιχειρεί με τα ΜΑΤ, τις απειλές για επιστράτευση απεργών και την κατασυκοφάντησή τους, με την υποκίνηση φαινομένου κοινωνικού αυτοματισμού, ο ΣΥΡΙΖΑ διατυπώνει τη δική του, ριζικά διαφορετική πρόταση. Ο Αλ. Τσίπρας, σεβόμενος την αυτονομία των συνδικαλιστικών αγώνων, αλλά και κηδόμενος του δημοσίου συμφέροντος, αλληλέγγυος προς τις αγωνίες και τους αγώνες, προτείνει να γίνει δημοψήφισμα, όπως προβλέπει το Σύνταγμα. Ζητεί από τα κόμματα της αντιπολίτευσης να συνυπογράψουν την πρόταση, ώστε το θέμα της δημοψηφίσματος να τεθεί στην Ολομέλεια της Βουλής, δηλαδή να παρακαμφθεί το αντιδημοκρατικό τέχνασμα της διάλυσης της Ολομέλειας και των στημένων συνθέσεων στα θερινά τμήματα.

Ποια ήταν η αντίδραση των κυβερνητικών κομμάτων; Να

χαρακτήρισουν ως μικροκομματισμό τη συνταγματική διαδικασία. Ο Βενιζέλος, μάλιστα, γνωμοδοτεί ότι η συνυπογραφή του αιτήματος του ΣΥΡΙΖΑ μεταβάλλει τα άλλα κόμματα σε συνιστώσες του! Προφανώς κρίνει εξ ιδίων τα αλλότρια, καθώς επί δύο χρόνια έχει μεταβάλει το κόμμα του σε συνιστώσα της Ν.Δ.

Η πρόταση Τσίπρα θέτει όλα τα κόμματα, αλλά και κάθε Βουλευτή ξεχωριστά, μπροστά στις ευθύνες τους. Για παράδειγμα, ο πρώην πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου έχει υποστηρίξει την ανάγκη δημοψηφίσματος για ελάσσονα ζητήματα. Τι θα πράξει τώρα αυτός και οι φίλοι του Βουλευτές; Βουλευτές της Περιφέρειας, όπου διαλύονται μονάδες της ΔΕΗ, έχουν δηλώσει αντίθετοι με τη «μικρή ΔΕΗ», κρύπτονται όμως πίσω από τις στημένες συνθέσεις των τμημάτων. Τι θα πράξουν τώρα;

Το ΚΚΕ ανακοίνωσε ότι κατ' αρχήν συμφωνεί, αλλά θέλει να δει το πολιτικό πλαίσιο της πρότασης για δημοψήφισμα. Αν δεν πρόκειται για ελιγμό, τότε πρέπει να σημειώσουμε πως η πρόταση για δημοψήφισμα δεν ισοδυναμεί με πρόταση νέου νόμου, αλλά συνίσταται στην απόρριψη της κυβερνητικής πρότασης. Γι' αυτό άλλωστε το Σύνταγμα θέτει ως όρο διεξαγωγής του δημοψηφίσματος να γίνει επί «ψηφισμένου νόμου».

Τις επόμενες μέρες η πρόταση Τσίπρα θα παρέχει, εξ αντικειμένου, πολιτική προοπτική στην κλιμάκωση των αγωνιστικών κινητοποιήσεων. Σηματοδοτεί έναν ριζικά αντίθετο δρόμο απέναντι στον κυβερνητικό νεοφιλελευθερισμό, την υπονόμηση της δημοκρατίας και την εκποίηση της δημόσιας περιουσίας. Έναν δρόμο δημοκρατίας, ανάπτυξης, υπεράσπισης του δημοσίου συμφέροντος.

